

Пам'яті Бориса Миколайовича Малиновського

І. Іваницький

Два роки вже немає з нами чудової людини.

Пам'ятаю в подробицях вечір першого знайомства: намагався пояснити свою появу в кімнаті засідань Клубу – у відповідь посмішка, м'яко бере мене під руку і веде до музею Будинку вчених, як виявилось, для двогодинної бесіди, яка стала подією в моєму житті.

Я бачив близько його добрі, розумні очі, слухав промову мудрої людини, що прожила довге, надзвичайно плідне життя, яке вмістило в собі війну від її початку до переможного кінця, участь в історичних битвах – у Демянському котлі, на Курській дузі, розгромі німців у Білорусії, післявоєнне навчання та шлях у великій науці.

Пізніше подарував мені книги спогадів з живими фронтовими сценами, пронизаними скорботою про полеглих бойових товаришів, книги про розвиток обчислювальної техніки в Союзі, створення Інституту кібернетики в Києві, про славні наукові імена першопрохідників, пік досягнень у змаганні світових наукових шкіл і трагедію розвалу науки наприкінці 1980 років.

Про своє дітище - клуб Амосова, в передмові до збірки-альбому, що вийшов під редакцією Бориса Миколайовича, він пише: "Серед небагатьох світлих років у нашому житті для багатьох найдорожчим є наш Клуб".

Слова ці наповнюють душу щемливим смутком.

Передмову, написану рукою Бориса Миколайовича, перечитую з хвилюванням і смутком, щоразу прощаючись із Людиною, з якою пощастило зустрітися на схилі років.

Згадую теми коротких розмов при особистому спілкуванні, кожную телефонну розмову, зберігаю листи – вони свідчать про зустрічну пошану до мене і я їх шаную нескінченно.

Частка душевного тепла, його чарівності живуть у мені і з часом не гаснуть.

І. Іваницький.

13.11.2021